

Recensie: Peter Vermeulen

Philip Huff: '**Het verdriet van anderen**' Uitgeverij: De Bezige Bij, Amsterdam, Antwerpen, 2015. ISBN: 9789023496243 (Hartafwijking/Ziekenhuisopname/Goed leven/ED/1) Zie ook <http://www.debezigebij.nl/> en www.philiphuff.net

Soort boek/ziekte/stijl: In negen hoofdstukken reflecteert Philip Huff op de boeken die voor hem van betekenis zijn geweest, op zijn ziekte en op de vraag of het mogelijk is je leven vorm te geven anders dan je van jongs af is meegegeven. Aantal pgs: 223.

Over de auteur: Philip Huff (1984) studeerde filosofie en geschiedenis in Amsterdam. Tijdens zijn studententijd reed hij Martin Bril rond door het land. Hij publiceerde verhalen in onder andere De Gids, Hollands Maandblad en Hollands Diep. Zijn debuut 'Dagen van gras' verscheen in 2009, gevolgd door de roman 'Niemand in de stad' (2012), bekroond met de Dioraphte Jongerenliteratuurprijs en de verhalenbundel 'Goed om hier te zijn' (2013). In 2014 publiceerde hij een nieuwe roman 'Boek van de doden', gevolgd door de essaybundel over literatuur 'Het verdriet van anderen' (2015). Zijn romans zijn verfilmd, hij schreef zelf de scenario's.

Beschrijving: Als gevolg van een hartafwijking, verblijft schrijver en filosoof Philip Huff een maand lang in het ziekenhuis. Aan deze aangeboren afwijking wordt hij diverse malen geopereerd en hij neemt zich voor om na zijn ontslag uit het Gronings Universitair Ziekenhuis een reis naar Nieuw-Zeeland en Australie te maken. De reis is een vorm van revalidatie en hij besluit er de boeken te herlezen die voor hem belangrijk waren. Al in het eerste hoofdstuk poneert hij de stelling dat het lezen van romans je empathische vermogens ontwikkelt, dat het je ontvankelijker maakt, en – last but not least – het geeft je inzicht in het verhaal van je eigen leven. In dialoog met de voor hem belangrijke romans en personages onderschrijft hij zijn stelling en hoe ze helpen bij het vinden van je eigen identiteit. Naast deze beschouwingen vertelt hij over zijn reis en kijkt terug op zijn verblijf in het ziekenhuis.

Wat viel op: Dit is geen traditioneel ervaringsverhaal. De overhand in deze bundel heeft zijn pleidooi voor het zogenaamd 'dieplezen', ofwel het langzaam en met aandacht lezen. Zijn analyses richten zich vooral op hoe het lezen Philip Huff heeft gevormd met het accent op de psychologie van de personages. De fragmenten over zijn 'kwaal' en het verblijf in het Universitair Medisch Centrum Groningen zijn indringend, omdat duidelijk wordt dat zijn leven op het spel staat en hij moet afwachten of de operaties goed zullen aflopen. Ze zijn helaas iets te marginaal en fungeren meer als tussendoortjes voor zijn betoog dan dat ze iets vertellen over zijn aangeboren hartafwijking en hoe dit zijn leven bepaalt.

Citaten:

Pg. 44: 'Zoals je ongemerkt kilometers kunt lopen zonder in de problemen te komen, tot je ineens een blaar voelt, zo merk je pas dat je gezond was zodra je het niet meer bent. Met andere woorden: we voelen ons gezonde lichaam niet. Je voelt alleen die pijnlijke elleboog waarmee je vanmorgen wakker werd, en vanaf dat moment voel je ook niets anders meer.'

Pg. 77: 'Als de schrijver de mens serieus wil nemen, dan moet hij zijn stoffelijk lichaam dus serieus nemen. Dat gebeurt ook: de literatuur is vol van lichamelijke onrust, van verslavingen, van hoofdpersonen die niet kunnen slapen, vol van de sloopkogels van ziekte, vol van het verval van het uiterlijk, vol van vraat- en drankzucht en van angst voor ontbinding van het vlees.'

Pg. 133: ‘Pijn is een dichte bunker. Je zit erin, je kunt er niet uit, en je hebt geen voorstelling van een wereld zonder die pijn, en de buitenwereld niet van de pijn, want de ander kan er ook niet bij. En als de pijn voorbij is, sta je ineen buiten die bunker. Een grijze betonnen doos in het landschap van je herinneringen. Geen deur, geen raam, niets om naar binnen te kijken en de pijn terug te vinden. Hoe zou iemand dit moeten begrijpen?’

Recensies:

Cleef.nl: ‘Huffs passie voor de literatuur wringt namelijk nogal met de andere lijn die Huff in zijn colleges wil spannen: zijn eigen verhaal over het ziekenhuisbezoek. Hij gaat zo in op de analyse van de boeken, dat de geschiedenis over zijn hartaandoening en de operatie – die toch behoorlijk ingrijpend was – er vrij bekaaid vanaf komen. Door de vrij klinische, neutrale beschrijvingen, worden deze momenten nooit echt dramatisch. Het is natuurlijk nooit leuk om in het ziekenhuis te zijn voor zoiets heftigs, alleen wordt dit heftige nooit echt voelbaar.’

Loodmagazine.nl: ‘Hij snijdt thema’s aan als liefde, de lezer, dood, seks, de natuur en de mens en identiteit. Hierdoor lopen verschillende werelden, feit en fictie, bekend en onbekend, in elkaar over. Vaak lukt het Huff dit te doen zonder dat het storend wordt of te gekunsteld. Af en toe is het nodig om zijn boek eventjes weg te leggen omdat hij veel feitelijke, beschouwende informatie geeft: over literatuur en haar context, boeken die voor hem veelbetekenend zijn, schrijvers die hij waardeert en over hemzelf, als schrijver en ervaringsdeskundige. Wel laat zijn persoonlijke verhaal tussen de essays door wat lang op zich wachten, waardoor verhaallijnen met elkaar uit balans raken. Dat is jammer, want bij het persoonlijke ligt juist Huffs kracht.’